

ГОНЧАР ІНФО

ЖУРНАЛ ЖУРФАКУ

У номері:

**ПРО ЩО МРІЮТЬ
УКРАЇНЦІ ПІСЛЯ
ПЕРЕМОГИ?**

Ми впевнені, що переможемо. Та чи знаємо ми, як будемо святкувати перемогу і що в першу чергу зробимо, що змінимо у своєму житті?

**ХВОСТАТЕ
МІСТЕЧКО**

Про те, як звичайний чоловік попідкував про братів наших менших.

**ВОЛОНТЕРСЬКА
ДІЯЛЬНІСТЬ В
УКРАЇНІ**

Українці ніколи не здаються. У волонтерстві участь беруть люди різних вікових категорій. Ми розповімо, як саме наші громадяни допомагають українським військовим.

**У RAMMSTEIN ВИЙДЕ
АЛЬБОМ – ZEIT**

«Рамми» збираються ось-ось випустити новий альбом. Про що він буде та що з себе представлятиме?

Зміст

1 #Я_У_МАМИ_ЖУРНАЛІСТ

ТОП-5 хобі. Про надвизвичайні хобі світу, які вас можуть вразити.

Друзі наші менші. Хвостате містечко, де кожен знайде собі друга.

3 #ПІД_ЧАС_ВІЙНИ

Волонтерство – це знак доброго серця.

Мужні та співчутливі люди, які здатні віддати все, щоб допомогти.

5 #ЦІКАВИНКИ

ZEIT – новий альбом популярного гурту Rammstein. Подобиці музики поколінь.

Гра для великих і малих. Знайди святкові слова, хто більше?

7 #ПІСЛЯ_ПЕРЕМОГИ

Перемога – таке тепле й бажане слово для кожного українця. Зовсім скоро ми його почуємо на ТБ і по радіо. А поки пропонуємо переглянути, що робитимуть українці після перемоги.

Редактори рубрик:

#Під_час_війни – Дарина Тарасенко

#Я_у_мами_журналіст – Артур Орел

#Цікавинки – Олександра Шевченко

#Після_перемоги – Ангеліна Столяр

ВИПУСКОВИЙ РЕДАКТОР – АРТУР ОРЕЛ
ЗАСТУПНИК РЕДАКТОРА – ДАНИЇЛ НІКОЛАЄНКО

Хобі, які не змусять нудьгувати

ТОП-5 найдивніших хобі світу

АВТОР: СОФІЯ БЕЛІК

Майже в кожного є заняття до душі. Хтось читає, вишиває чи малює, хтось займається спортом. Фантазія людини не має меж. Дехто захоплюється таким хобі, що хочеться перепитати, чи дійсно людина цим займається.

1. Художнє мукання

Це хобі найбільш популярне у Великобританії та Америці. Люди практикуються в імітуванні звуків корів і навіть проводять конкурси на краще виконання. Наймолодшим переможцем є десятирічний Остін Сіок, який обійшов не лише опонентів, а й самих корів.

2. Різьблення по книгах

Дехто створює цілі сюжети, не пишучи книги, а вирізаючи їх на сторінках. Таке заняття потребує певної майстерності, терпіння й фантазії. Тренуватися можна на старих книгах і журналах.

3. Стрибки у вінгсьюті

Таку назву має спеціальний костюм для стрибків без парашута. Це хобі вимагає належної фізичної підготовки й стану здоров'я, а також грошей. Сучасні костюми дають змогу стрибати з висоти до 27 км.

4. Стрибки на гачках

Ще більш екстремальним видом спорту є стрибки на гачках. Люди закріплюють гаки під шкірою, на колінах і ліктях, після чого стрибають без парашута. Тут треба мати фізичну підготовку, а також вміти закріпити гаки так, аби не порвати шкіру при стрибку. В Україні таким хобі займається пара сміливців з Одеси.

5. Екстремальне прасування

Люди беруть с собою гладильну дошку та одяг й прасують у польоті з парашутом або прив'язані до машини на ходу чи навіть під водою. Хобі поєднує у собі небезпеку й екстрим, а також випрасуваний одяг.

Приклад різьблення по книгах

Хвостате містечко

АВТОР: ОЛЕКСАНДР МІРОШНІЧЕВ

Інтерв'ю із творцем мініатюрного хутора для котів

Серед дворів на вулиці Калиновій знаходиться мініатюрний хутір, де живуть і чекають на своїх господарів брати наші менші. Представляємо вам інтерв'ю з творцем будинку для кошенят — Дмитром Колоколовим.

Зазвичай під вікнами багатоповерхівок можна знайти доглянуті клумби та невеличкі кущики. Однак, біля нашого будинку стоїть млин та хатина, де проживають коти.

«Зараз там проживають двоє постояльців, — каже Дмитро, — одне руде кошеня і кішка чорна. Вона вже народжувала кошенят, їх розібрали».

Кото-хутір є своєрідним притулком для дворових котів, котрі потерпають від інших тварин та холоду.

«Котів тут дуже багато, я навіть збився з рахунку. Точно більше п'ятдесяти».

На створення хутору Дмитра надихнули самі коти. Ключовим фактором до створення будинку стали морози, котрі змушували чотирилапих ховатись у під'їздах.

«Приблудилось багато котів, приходила зима, а вони бігали постійно змерзлі у підвали, — згадує чоловік. — Коли підвали заварювали, ми їх пускали у під'їзд, але сусіди були цим незадоволені. Перший притулок, що прийшов в голову був саме хуторок».

Протягом двох місяців Дмитро власноруч будував хатини. Допомога почала надходити вже після того, як притулок був завершений.

«Поки я будував, не допомагали, а потім вже, як тільки поставив, на корм давали, адміністратори груп в усіляких соціальних мережах влаштовували акції, збирали гроші і купляли корм».

Варто зазначити, що котики не залишаються без тепла взимку — в хатах налаштовані обігрівачі.

«Обігрівачі вмикаємо на зиму. Вони заходять у домівки і сидять там гріються. Кабелі підключені з квартири, стоїть інфрачервона плівка, обігрів дуже економний».

Домівки майстра для тварин замовляють. Дехто навіть хотів мати свій котохутір.

«Таку котячу хатинку замовляли у Москву, — стверджує чоловік, — проте це було майже нереально. Було дуже дорого робити її та пересилати. Гроші для оплати були, залишалася тільки проблема з доставкою. Вони сказали, що згодні, але так і не придумали, яким чином відправити».

Така споруда не могла не привернути уваги преси. Про котохутір писали на сайтах, у тому числі в «Дніпрі вечірньому» та на gorod.dp.ua, а репортери з камерами оточували хатинки для котів.

«Коли приїхала купа репортерів з камерами, я трохи хвилювався через таку кількість уваги. А коли це все оприлюднили, багато людей побачили репортаж і стали будувати свої хатки: хто простіше, хто теж з обігрівачами».

Родина Дмитра у найближчі часи планує переїхати до іншого житла. Котики можуть залишитися без головного опікуна, проте Дмитро не засмучується.

«Я сподіваюсь, що ми зможемо домовитись з новими мешканцями чи сусідами».

Будинок для котика

Волонтерська діяльність в Україні

АВТОР ДАРИНА ТАРАСЕНКО

#під_час_війни

Як маленьке місто на Кіровоградщині бореться за перемогу

З 24 лютого час в Олександрії зупинився. О п'ятій ранку росія розпочала війну на території України. Від самого початку літаки-винищувачі кружляли над містом, наводячи страх на людей. Перший тиждень війни видався найскладнішим для містян. Паніка охопила кожного. Телефонні дзвінки не затихали, кожен намагався додзвонитися до близьких. Вікна квартир олександрійці почали заклеювати скотчем на випадок вибуху.

Але шок, який тривав кілька днів, минув. Олександрія почала оживати. По місту були встановлені банери, які вказували напрямок російському кораблю. На машинах, будинках і балконах містян з'явилися національні прапори. Знову запрацювали магазини, кафе, спортзали, бібліотеки.

Розгубленість олександрійців змінилася бажанням допомогти країні. Війна об'єднала й згуртувала людей, для яких свобода й незалежність – не лише слова. Бажання бути корисним огорнуло більшість, тому почали створюватися волонтерські угруповання, а згодом й координаційні центри, які надавали допомоги потребуючим.

Кожного дня в місто прибувало все більше біженців. Більшість потребувала соціальної допомоги. Місцеві почали приносити їм їжу, постіль та одяг, залишали номери телефонів. У соцмережах почали з'являтися дописи та коментарі небайдужих: «Готові прийняти сім'ю з чотирьох чоловік», «Можемо допомогти з транспортом», «Їдемо до Львову, в машині є декілька місць».

Олександра, біженка з Донецької області, зі сльозами на очах говорить: «Я ніколи не думала, що в нас такі добрі та співчутливі люди. Ми дуже вдячні вам, що залишаєтесь небайдужими та рятуєте життя інших людей!»

А для наших захисників олександрійці купують бронжилети, засоби особистої гігієни, перукарські машинки та дрони. Однак, допомога не вимірюється лише військовою амуніцією. Для тероборони працівники шкільних їдалень та домогосподарки готували їжу, адже це наші захисники. Як говорили військові: «Та ми неначе на весіллі якомусь, стільки страв!» «Ми боремося за свободу та мирне небо для наших дітей», – Максим Сергійович військовий ЗСУ.

Біля міського центру переливання крові вишикувалася черга з бажаючих допомогти. «Я вже на полі бою нічим не допоможу. Можливо, хоча б тут буду до нагоди», – Юрій Валентинович 70 років. Загалом, було здано 91,3 літри крові та сформовано 159 доз, а це можливість врятувати дві роти солдатів.

У місті також не менше десяти волонтерських центрів для плетіння сіток. Ці сітки виплітають звичайнісінькі люди. Більшість навіть не вміє цього робити, доводиться проводити майстер класи. Під час роботи волонтери співають народні пісні, зокрема «Ой у лузі червона калина». Жартують та діляться особистими історіями.

Однією з таких волонтерів є Тетяна, яка працює викладачем в фаховому аграрному коледжі. Зараз вона поєднує роботу та волонтерську діяльність.

Кожного дня о восьмій ранку Тетяна разом з колегами приходять до координаційного центру та починають працю. Загалом доводиться робити одну й ту саму роботу, але іноді трапляється нова.

«Якось привезли десятилітрову діжку меду, довелося розливати його у півлітрові банки. Було складно, бо мед зацукровився, але ми розуміли, що цей мед може врятувати когось від голоду», – з посмішкою говорить Тетяна.

Крім того, жінка перебирає одяг. Волонтерка говорить, що намагається фасувати речі за розміром, але на це витрачається багато часу, однак, цього ресурсу обмаль.

Також до координаційного центру приносять банки, адже місцева аграрна компанія «Агросвіт» займається благодійністю. Працівники роблять тушковане м'ясо та відправляють його військовим.

Основною діяльністю координаційного центру є допомога біженцям тому, волонтери фасують їжу (круп, воду, консерви, молочну продукцію) та роздають її тим, хто потребує.

«Те, що нам розповідають люди, які повтікали з пекельних точок, – жах! Війна – найважча школа виживання. Довелося подорослішати кожному.

Ми намагаємося не падати духом, аби з посмішкою та щирістю зустрічати тих, хто потребує нашої допомоги. Ми віримо в перемогу та молимося за наших хлопців!» – розповіла жінка зі сльозами на очах.

Rammstein випускає новий альбом – «ZEIT»

ПОВЕРНЕННЯ НІМЕЦЬКОГО
ІНДАСТРІАЛУ
АВТОР ОЛЕКСІЙ ЄФІМЕНКО

Гурт Rammstein готується випустити новий альбом під назвою «Zeit» (Час), який буде представлено вже у кінці квітня. Це буде вже восьмий реліз з 1994 року, останній вийшов у 2019 році з одноіменною назвою Rammstein.

Для фанатів «Раммів» та металу вихід нового альбому є гарною новиною, але чи буде він таким, яким вони його хочуть почути — невідомо. Більшість фанатів пам'ятають, що останній реліз викликав сумбур серед поціновувачів гурту та рок-музики: одні добре оцінили новий матеріал, інші назвали це попсою. Реліз дає підстави сподіватися, що німці повернуться до свого старого стилю.

Новий альбом був записаний протягом 2020-2021 років на французькій студії звукозапису La Fabrique Studios, у

Сен-Ремі-де-Прованс. Відомо, що всього пісень буде 11. У березні 2021 року клавішник гурту, Крістіан Лоренц повідомив, що Rammstein не планував вихід альбому, але через пандемію та відсутність концертів вирішили зайнятися створенням нового матеріалу. Нагадаємо, що у 2020-му році «Rammstein» мали здійснити масштабний тур по Європі та Північній Америці, але через пандемію це зробити не вдалося.

У березні 2022 року «Rammstein» у своїх соціальних мережах випустили 26-секундний відеотизер майбутнього синглу з альбому, а на наступний день представили його вихід. Згодом на Youtube-каналі «Раммів» з'явився відеокліп першої пісні з альбому «Zeit Kommt». Пісня розповідає нам про смерть, боротьбу, війну, які забирають у людства все, і про невблаганний перебіг часу, постійне ходіння сторінками історії, яка повторюється. Кліп будується проти течії часу, повертає глядача до результату та причин кожної дії. «Час, прошу, зупинись, зупинись» — основна думка і концепція «Zeit», це заклик зупинити те, що може стерти життя з планети Земля. В пісні та кліпі можна знайти паралелі, образи й метафори, що відображають сучасну політичну ситуацію та посилання на класичну літературу, міфологію і релігію.

Через деякий час був опублікований ще один сингл «Zick Zack», який за тиждень набрав більше 10 мільйонів переглядів. Композиція гротескно висміює пластичні операції та їх наслідки. Кліп, який з'явився практично після аудіозапису, відображає наслідки невдалих хірургічних втручань та несвідомість людей, які до цього вдаються.

Деякі фанати кажуть, що «Рамми» 90-х повернулися, й у пісні знову з'явилась та важка атмосфера німецького стилю, а деякі навпаки запевняють, що тих «Рамштайнів» вже не повернути й вони поступово сходять. Дискусія буде тривати дуже довго, проте більшість розуміє: «Rammstein» — це ікона німецького металу й інших таких немає, ймовірно, й не буде. Потрібно просто насолоджуватися їхньою музикою, поки це можливо!

Будемо з нетерпінням чекати на новий реліз «Раммів» й сподіваємося, що їм є чим здивувати фанатів металу, адже багатьом поціновувачам вже кортить дізнатися, що ж підготували для слухачів німецькі королі індастріалу!

Весняна гра «Знайди слово»

АВТОР АНАСТАСІЯ ЩОЧКА

П	Щ	Ї	Ю	Ь	К	К	В	І	Т	И	Ш	О
А	Ц	Р	А	Д	І	С	Т	Ь	Щ	Ю	К	М
Л	Ї	П	К	А	Л	Ю	Ж	А	Є	Т	З	Р
Щ	У	Ю	Д	В	І	Т	Е	Р	У	Щ	О	М
С	О	Н	Ц	Е	Д	О	Щ	Щ	Б	Б	З	Ї
П	А	С	Х	А	Ш	Т	Г	Д	Ю	Ж	Ї	М
О	Т	Е	П	Л	О	В	Ф	С	Є	Є	Е	Р
В	Ь	Е	Ч	В	З	А	П	А	Х	Е	Н	К
Ш	О	И	Г	П	Т	А	Х	И	Ю	П	Я	Ф
И	Ь	Є	С	О	Н	В	Ь	Ь	Ф	М	Ж	Ю
А	Р	К	Р	А	С	А	Б	У	Б	У	Р	И
М	О	Ф	Ї	К	Г	О	Р	О	Д	Т	Х	Е
О	Є	Н	Є	Я	К	О	Х	А	Н	Н	Я	Ь

ЗАПАХ
ЛІП, КАЛЮЖКА, СОНЦЕ, КРАСА, РАЛІСТЬ, ВІТЕР,
КВІТИ, ТЕНІО, ПАСХА, ПТАХИ, КОХАННЯ, ГОРОД,

Про що мріють українці після перемоги?

#Після Перемоги

АВТОР: АНГЕЛІНА СТОЛЯР

Підступна кровопролитна війна докорінно змінила життя мільйонів українців. Декого з нас вона залишила без дому... Декого розлучила з найріднішими людьми... Проте, яким би складним не був час і тернистим не був наш шлях до волі, ми завжди будемо вірити у світле майбутнє. Ми продовжуємо будувати плани, і кожен із нас обов'язково втілить їх у життя після перемоги.

*"...І на оновленій землі врага не буде, супостата
А буде син, і буде мати, і будуть люди на землі"*
Тарас Шевченко

"За час війни наші пріоритети змінилися, і разом із цим змінилися і ми. Я почну цінувати кожну хвилину свого життя, буду брати від нього усе. Буду хапатися за кожну можливість. Звісно, я зустрінуся з близькими, з тими, хто зараз воює за наш мир. Обійняти їх, побачити, що з ними все добре, подякувати за перемогу – це найголовніша мрія. Також, головним для мене є долучитися до розбудови нової, вільної, рідної України", – Дарина, 19 років, студентка

"Дітей своїх хочу побачити. Вони в Польщі – біженці", – Андрій Васильович, 58 років, водій

"Сподіваюсь, що скоро буде перемога і я прийду на факультет", – Артем, 35 років, воєнний журналіст

"Коли ми переможемо... Ранок більше не буде здаватися гіршим за смерть. На вулиці буде не страшно, хоча з цим ще довго доведеться працювати. Над будинками замайоріють наші прапори. Люди працюватимуть як раніше. Я працюватиму більше, ніж раніше. Остаточо дерусифікуюсь, зустріну брата з фронту. Зізнаюсь у коханні, спланую тематичну вечірку з колегами. Піду в кіно й напишу чергову рецензію, а потім повернуся до гуртожитку й полю традесканції. Намагатимуся повернути втрачений час та житиму щасливо", – Яна, 19 років, студентка

Післявоєнні плани є не тільки в дорослих: українські діти також мріють. Вони хочуть бути поруч із батьками, бачитися з друзями, бавитися іграшками. Діти мріють про мирне небо та вільну Україну.

"Зібрати кошти для поранених. Допомогати всім, хто цього потребує", – Тимур, 8 років

"Повернутися додому! Зустрітися з друзями й побачити батька", – Михайло, 10 років

"Після війни я хочу поїхати на море зі своїми подругами. Звичайно, продовжити танцювати, створювати нові хореографічні композиції. Хочу відсвяткувати свій випускний за 9 клас", – Юля, 15 років

"Ми з сестрою після війни зберемо букет квітів для мами, зробимо подарунок для тата... Зробимо пірижки з бабусею!", – Катя, 13 років

"Я дуже хочу зустрітися зі своєю другою сім'єю в рідному танцювальному залі, станцювати всі номери нашого колективу, які так надихали мене завжди... Хочу відчувати цю легкість, свободу й спокій навколо себе. Та зараз головне – бути сильними, допомагати нашій країні й не втрачати мрію та надію", – Женя, 15 років

"...просто скажу, як за всіма сумувала. І як всіх люблю", – Катерина, 16 років

Після війни я хочу обійняти тата. І хочу грати своїми іграшками. Батько обіцяв охороняти моїх единорогів", – Марічка, 4 роки

Дитячий малюнок «Ні війні!»

Марічка, 4 роки (Світлина з особистого архіву)

